

84

Besluit van 1 februari 1985, houdende toepassing van artikel 8a, tweede lid, van de Ziekenfondswet

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur van 3 oktober 1984, DG Vgz/VTA/VE, nr. 49579;

Gelet op artikel 8a, tweede lid, van de Ziekenfondswet (Stb. 1964, 392);

Gezien het advies van de Ziekenfondsraad (advies van 24 mei 1984, SV/ERK/22677);

De Raad van State gehoord (advies van 18 december 1984, nr. W 13.84.0598/23.4.51);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur van 24 januari 1985, DG Vgz/VTA/VE, nr. 51218;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

Voor de toepassing van de Ziekenfondswet (Stb. 1964, 392) wordt een instelling, behorende tot één of meer van de hierna genoemde categorieën van instellingen, aangemerkt als erkend:

- a. instellingen die genees- en heelkundige hulp verlenen als bedoeld in artikel 3, onder a, van het Verstrekkingenbesluit ziekenfondsverzekering (Stb. 1971, 550);
- b. instellingen die niet-klinische specialistische hulp verlenen als bedoeld in artikel 3, onder b, van het Verstrekkingenbesluit ziekenfondsverzekering;
- c. instellingen die hulp verlenen als bedoeld in het Besluit paramedische hulp ziekenfondsverzekering 1974 (Stcrt. 1974, 58);
- d. instellingen die verloskundige hulp verlenen als bedoeld in de Beschikking verloskundige hulp ziekenfondsverzekering (Stcrt. 1967, 15);
- e. instellingen die tandheelkundige hulp verlenen als bedoeld in artikel 7 van het Verstrekkingenbesluit ziekenfondsverzekering, behoudens voor zover het betreft hulp als bedoeld in het tweede lid van dat artikel;
- f. instellingen die farmaceutische hulp verlenen als bedoeld in artikel 8 van het Verstrekkingenbesluit ziekenfondsverzekering;
- g. instellingen die verstrekkingen verlenen als bedoeld in het Besluit kunst- en hulpmiddelen ziekenfondsverzekering 1981 (Stcrt. 1980, 249);
- h. instellingen die ambulancevervoer verrichten als bedoeld in de Wet ambulancevervoer (Stb. 1971, 369);
- i. instellingen, andere dan die bedoeld onder h, die verstrekkingen verlenen als bedoeld in het Besluit ziekenvervoer ziekenfondsverzekering 1980 (Stcrt. 1980, 165).

Artikel 2

Ten aanzien van instellingen, behorende tot één of meer van de categorieën van instellingen, genoemd in artikel 1, onder a tot en met f en i, is artikel 47, tweede lid, van de Ziekenfondswet niet van toepassing.

Artikel 3

Dit besluit treedt in werking met ingang van de tweede dag na die van zijn plaatsing in het Staatsblad en werkt terug tot 1 januari 1983.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

's-Gravenhage, 1 februari 1985

Beatrix

De Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
J. P. van der Reijden

Uitgegeven de *eenentwintigste* februari 1985

De Minister van Justitie,
F. Korthals Altes

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur. Tevens zal het advies met de daarbij terinzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 12 maart 1985, nr. 50.

NOTA VAN TOELICHTING

Algemeen

Met ingang van 1 januari 1983 is in werking getreden de Wet van 2 december 1982 (Stb. 1982, 702), houdende nadere wijziging van de Ziekenfondswet, de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (AWBZ) en de Wet op het Praeventiefonds. Met deze wijziging is onder meer het begrip «inrichting» vervangen door het begrip «instelling». Het begrip «instelling» omvat meer voorzieningen voor gezondheidszorg dan het begrip «inrichting», dat slechts betrekking heeft op intramurale en semimurale voorzieningen. In het bijzonder voor de toepassing van de Ziekenfondswet heeft dit ertoe geleid dat het aantal categorieën van voorzieningen die een erkenning behoeven aanzienlijk is uitgebreid. Bij de totstandkoming van de Wet van 2 december 1982 (Kamerstukken II, 1980-1981, 16 817, nr. 3) is reeds geconstateerd dat het niet noodzakelijk en – in bepaalde gevallen – evenmin zinvol zou zijn om ten aanzien van elke instelling over te gaan tot een individuele toetsing. Met het oog op dergelijke situaties is in artikel 8a, tweede lid, van de Ziekenfondswet de mogelijkheid opgenomen bij algemene maatregel van bestuur instellingen als erkende instellingen aan te merken. Met het onderhavige besluit wordt aan deze bepaling uitvoering gegeven.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

In deze bepaling zijn de categorieën van instellingen vermeld, welke voor de toepassing van de Ziekenfondswet als erkend worden aangemerkt.

In de onderdelen a tot en met f gaat het om instellingen in het kader waarvan verstrekkingen worden geleverd door beroepsbeoefenaren als bedoeld in artikel 47, eerste lid, van de wet, en waarvan de werkzaamheden uitsluitend of in hoofdzaak daarop zijn gericht (bijv. de artsen-b.v.'s). Aangezien de persoonlijke dienstverlening bij deze verstrekkingen de hoofdrol speelt en slechts om zakelijke redenen in een rechtspersoon is ondergebracht, behoeven aan die rechtspersoon niet de eisen te worden gesteld zoals die in geval van de meer institutionele hulpverlening gelden. Mede hierom zijn voor deze categorieën nog geen regels vastgesteld ter uitvoering van de artikelen 8a, 8b en 8c van de Ziekenfondswet betreffende de gegevensverstrekking en de gewoonlijk aan instellingen te stellen kwaliteitseisen alsmede betreffende de behoefte en spreiding. Voor wat betreft de leveranciers van kunst- en hulpmiddelen (onder g) onderscheidenlijk de instellingen voor ziekenvervoer als bedoeld onder i – de instellingen die het zogenaamde taxivervoer verrichten –, gaat het hier om instellingen ten aanzien waarvan een individuele toetsing in het kader van de erkenning niet noodzakelijk is, aangezien de wijze van bedrijfsvoering binnen deze twee categorieën instellingen niet direct van belang is voor de volksgezondheid.

Ten aanzien van de ambulancevervoerders (onder h) geldt dat deze op zich reeds zijn onderworpen aan specifieke regelen in het kader van de Wet ambulancevervoer (Stb. 1971, 369), welke waarborgen inhouden ten aanzien van kwaliteit en kosten; dit maakt het eveneens gewenst om bij die instellingen te volstaan met de toepassing van artikel 8a, tweede lid, van de Ziekenfondswet.

Artikel 2

Op grond van artikel 47, tweede lid, van de Ziekenfondswet geldt als uitgangspunt dat een ziekenfonds verplicht is met elke (erkende) instelling die binnen het werkgebied van het ziekenfonds gelegen is of waarvan de

bevolking van het werkgebied van het ziekenfonds regelmatig gebruik maakt, een overeenkomst te sluiten. Behoudens voor wat betreft de ambulancevervoerders en de leveranciers van kunst- en hulpmiddelen, wordt gebruik gemaakt van de mogelijkheid welke artikel 8a, tweede lid, tevens biedt om te bepalen dat artikel 47, tweede lid, niet geldt voor de bij dit besluit aangewezen categorieën van instellingen.

Daarbij is overwogen dat het niet gewenst is ziekenfondsen zonder meer te verplichten overeenkomsten te sluiten met instellingen ten aanzien waarvan geen toetsing ter zake van kwaliteit en kosten, mede in het licht van de behoefte en spreiding, heeft plaatsgevonden.

Met dit artikel wordt beoogd om de situatie wat betreft het toelatingsrecht op grond van artikel 47, tweede lid, zoals die bestond voor 1 januari 1983 te handhaven, zodat de ziekenfondsen overeenkomstig de situatie vóór dat tijdstip van geval tot geval kunnen bezien of er grond bestaat om met een instelling die daarom verzoekt, een overeenkomst aan te gaan.

Ten aanzien van de ambulancevervoerders geldt – in het voorgaande is hierop reeds gewezen – dat in het kader van de Wet ambulancevervoer reeds een toetsing plaatsvindt. Conform hetgeen bij de totstandkoming van de meergenoemde wet van 2 december 1982 is vermeld in de memorie van toelichting bij het ingediende wetsontwerp (Kamerstukken II, 1980–1981, 16817, nr. 3) is bepaald dat de uitzondering op de contracteerplicht voor hen niet geldt. Wat betreft de leveranciers van kunst- en hulpmiddelen kan worden opgemerkt dat handhaving van de contracteerplicht geen wijziging aanbrengt in de tot 1 januari 1983 bestaande situatie.

De Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
J. P. van der Reijden